

Magazine

Jaargang 44, december 2016

“Ineens ben je volwassen”

Angela Philipsen

Inhoud

Meditatie	pagina 2
Brandstof	pagina 3
Wees moedig!	pagina 4
...ineens ben je volwassen	pagina 6
Adventsgedicht	pagina 8
Kerstverhaal	pagina 10
LVB Adviesteam	pagina 14
Vacatures vrijwilligers	pagina 15
Kerstwens	pagina 16

Meditatie

....en men zal hem de naam Immanuël geven, wat in onze taal betekent: "God met ons". (Matth. 1: 23 b)

De weken voor het Kerstfeest beleef ik meestal dubbel. Eigenlijk wil ik niet mee doen met alle "poespas" die deze tijd met zich meebrengt zoals kerstkaarten versturen. Hierover nadenkend kwam ik er achter dat ik juist in de adventstijd kaarten verstuur naar mensen die ik niet zo vaak zie. En hiermee een vriendschap in stand houd.

Het wezen van Kerst is niet de "poespas", maar het feit dat Jezus-Immanuël is geboren. Hij kent ons. Hij is met ons, of we nu rijk zijn of arm, met of zonder familie en vrienden. Wat er ook gebeurt, God is bij ons, al ervaar je Zijn aanwezigheid soms niet altijd.

Laat God toe in je verstand en je hart, laat Hem met je mee genieten of met je mee huilen. Als het goed met je gaat, zal Hij je nog meer laten genieten, want Hij doet niets liever dan geven. En bij verdriet wordt Hij jouw licht in de duisternis. Jezus heeft beloofd: "Ik zal u nooit in de steek laten, Ik zal u nooit verlaten" (Hebr. 13: 5). Als je deze belofte gelooft, ben je continu, je hele leven, in Gods aanwezigheid, zelfs als je het niet voelt. Ik gun jullie allemaal dit mooiste Kerstcadeau!

Sietske Ridders, ambulante begeleider

“En als iemand je dwingt om één kilometer zijn spullen voor hem te dragen, loop dan twee kilometer met hem mee.” Matteüs 5:41 Basis Bijbel

Een bekende tekst in een populaire vertaling. De meesten van ons kennen hem in de vorm van het lopen van een extra mijl. Voordat ik inga op de keuze van deze tekst voor mijn ‘brand-stof’, wil ik iets zeggen over het gebruik van een populaire Bijbelvertaling.

Binnen EBC Zorg doen we niet aan evangelisatie, maar we dragen wel graag onze christelijke identiteit uit. Zo wordt er bij het eten uit de Bijbel gelezen en doen we dit ook voorafgaand aan vergaderingen en bijeenkomsten. Hoewel er nog steeds cliënten zijn met de nodige Bijbelse bagage, groeit de groep die niet of maar gedeeltelijk met de Bijbel is opgegroeid. Voor hen is de ‘Tale Kanaäns’ lastig te volgen. Om die reden is het fijn dat we in ons werk gebruik kunnen maken van Bijbelgetrouwe vertalingen in hedendaags Nederlands. We zijn er namelijk van overtuigd dat wat wij Zorg-Plus noemen voor veel cliënten een belangrijke aanvulling is op hun begeleidingstraject. Geloofsvragen spelen vaak een belangrijke rol. Waarom laat God dit toe, is er nog vergeving voor mij of waar was God toen mij dit overkwam, zijn voorbeelden van vragen die bij veel van onze cliënten voorkomen. Door onze pastorale zorg kunnen we cliënten ondersteunen bij het vinden van een antwoord op deze vragen.

De pastorale begeleiding die we, nooit tegen de wil van de cliënt, aanbieden is heel laagdrempelig. Het neemt niet de plaats in van het werk van kerken of evangelische gemeenten. Waar nodig verwijzen we daar naar door. Pastorale zorg binnen EBC Zorg bestaat uit met elkaar spreken, bidden en Gods lof zingen. Vooral het samen, met en voor elkaar steun zoeken bij God, is daarin belangrijk en helend. We ervaren daarin de leiding van onze hemelse Vader en de liefde van het offer van Zijn Zoon. De boodschap van Johannes 3:16 is een mooi begin. God houdt van je. Hij is er altijd voor jou. Pastorale begeleiding van cliënten is voor de medewerkers van EBC Zorg het lopen van een extra kilometer. Het valt niet onder de reguliere zorg of bekostiging. Het wordt met heel veel liefde als aanvulling op de gewone weektaak gedaan. Bij het lopen van die extra kilometer krijg je ook het nodige terug. We weten ons daarin gesteund door gebed en financiële hulp om dit werk te kunnen blijven doen. Iedere dag zijn we dankbaar voor al die mensen van buiten EBC Zorg die binnen hun mogelijkheden ons helpen die extra mijl te gaan.

Rien Brand, directeur-bestuurder

EBC Magazine is een uitgave van:

Stichting Evangelisch Begeleidingscentrum

EBC Magazine verschijnt twee keer per jaar en wordt gratis toegezonden aan donateurs, kerken, zakenpartners en andere belangstellenden.

*Oplage:
ca 7.900 exemplaren*

*Vormgeving en redactie:
Klaas van der Hoeven
kvdhoeven@ebczorg.nl*

*Druk:
Pieters Media, Groede*

*Evangelisch
Begeleidingscentrum
Vaarbekerweg 7
8084 PT 't Harde
T: 0525 637 230
M: info@ebczorg.nl
E: www.ebczorg.nl*

*Wilt u ons werk steunen?
Fijn!
Giften kunnen worden over
gemaakt op bankrekening:
NL70 INGB 0003007700
tnv
St. Vrienden van het EBC*

“Wees Moedig!”

Wie is Leandro Bosman?

Geboortedatum	29 januari 1987
Geboorteplaats	Fortaleza, Brazilië
Geadopteerd in	1987
Opgegroeid in	Krimpen a/d IJssel
Woont nu in	Apeldoorn
Gehuwd	op 8 maart 2013
Echtgenote	Lodewieke
Kinderen	Dochter Livia

Vertel eens over je jeugd?

Mijn moeder in Brazilië heeft me afge- staan toen ik acht maanden was. Ik heb helaas nooit kunnen achterhalen wie mijn echte moeder is. Mijn ouders in Neder- land hadden geen kinderen, maar wel een grote kinderwens. Zij hebben mij gekre- gen toen ik 11 maanden was. Na mij is er nog een zusje uit Sri Lanka en een broertje uit Ethiopië bijgekomen. Lacht: we zijn een echte multi-culti familie!

Hoe voelt het om niet te weten wie je biologische moeder is?

Ik mis dus eigenlijk alles: een naam, een start, familie. Daar heb ik het moeilijk mee gehad en dat is volgens mij ook de reden dat het mis ging. Vooral mijn moeder en vrouwen vertrouwde ik niet. Moet je voor- stellen: ik werd feitelijk gewoon wegge- daan. En hoe jong je ook bent, dat blijft je bij!

In wat voor gezin kwam je terecht?

Een fijn gezin, een warm nest. Mijn ouders waren steeds duidelijk over onze afkomst. Dat moest natuurlijk ook wel, want we hadden alle drie een andere tint! Mijn

moeder zei: “Je komt niet uit mijn buik, maar wel uit mijn hart”. Dat is denk ik het mooiste dat iemand ooit tegen me heeft gezegd!

Waar ging het dan mis?

Mijn pubertijd was niet eens zo heftig, maar het ontbrak aan vertrouwen. Ik was immers door mijn echte moeder weggegeven? Ik was er goed in om me- zelf negatieve dingen aan te praten. En hoewel mijn ouders veel liefde, aandacht en geduld hadden, was ik een bodem- loze put. Wat ik me uit die tijd wel goed herinner is dat mijn moeder steeds zei dat ik met alles bij haar terecht kon. Dat bleef ergens toch hangen.

Op een dag kreeg ik stevig ruzie met mijn vader en ben ik weggelopen, ik kon op dat moment niet anders. Toen ik weer terug was legde mijn vader me in alle liefde een keuze voor. Hij zei: “Ik denk dat je moet kiezen, het leger in of hulp zoeken.” Nu, het leger leek me niets, dus ging ik hulp zoeken.

En dus ging ik voor een intake naar De Eikenhorst. Ik had iets van: Oldebroek... wat een gat. Ik ging erheen met het idee dat ik binnen zes weken weer weg zou

Hulpvrager wordt hulpverlener

zijn. Nou dat werd iets langer: drie jaar! Ik herinner me nog goed de confronterende gesprekken met mijn begeleider. Dat was echt nodig. Door die confrontaties begon ik te zien dat je zelf verantwoordelijk bent voor je leven.

Je kwam uit een christelijk gezin, wat deed dat met je?

Mijn ouders waren lid van de Chr. Geref. Kerk. Mijn vrienden gingen ook naar de kerk, dus daarom ging ik ook maar. Ik zorgde er voor dat ik niet teveel van mezelf liet

zien. Fietste vooral overal tussendoor. Liet zoveel mogelijk van me afglijden en zorgde ervoor dat er niet teveel problemen aan me bleven 'plakken'. Ondertussen liet ik niemand zien wie ik echt was en hoeveel last ik had van mijn verleden.

Leandro met een teflonlaag dus.

Ja, dat is wel een goede benaming.

Hoe ging dat in de eerste periode bij EBC Zorg (toen nog de Schuilplaats)?

Het was in die tijd gebruikelijk dat je na een periode van ongeveer zes weken een soort gedenksteen legde op het terrein. Om de eerste stappen van herstel te markeren. Ik legde die steen pas na zes maanden!

Ik worstelde met de keuze: therapie aangaan of weglopen voor mijn problemen. Pas na een heel onrustige nacht (ik geloof dat God me daar echt in mijn nekvel greep) ontdekte ik dat weglopen geen optie was. Vanaf dat moment kon ik echt aan mijn problemen gaan werken.

Kun je een concreet moment aangeven waarop je tot levend geloof kwam?

Ja, dat was tijdens Opwekking in 2005. Ik wilde graag een dienst bijwonen en één van de begeleiders was bereid om mee te gaan. Otto de Bruyne sprak daar over een oude kerncentrale, aan de buitenkant groot en imposant, maar van binnen donker, leeg en vies. Otto vroeg of er mensen waren met zo'n lege donkere binnenkant en riep mensen op om naar voren te komen en hun hart aan Jezus te geven. "Jezus kan die duisternis vullen met Zijn Licht!" zei hij. Wat ik nooit gedacht zou hebben gebeurde: ik moest naar voren!

En was het toen over?

Was het maar waar! Wat je vaak hoort na een dergelijk moment van overgave is dat de strijd dan pas begint. Dat was ook bij mij het geval. Er was nog steeds strijd in mijn denken, ik denk dat satan je ook niet zomaar loslaat.

Hulpvrager wordt hulpverlener

Hij wil niet dat je weet wie je in Christus bent, namelijk: een kind, een parel, heilig, een erfgenaam. Uiteindelijk begon ik mijn hart aan mensen te laten zien. De teflonlaag waar je het net over had, moest weg. Alles van je af laten glijden is nooit een goede optie.

Wanneer merkte je dat je het leven weer zelf aan kon?

Er was een project van begeleid wonen in Apeldoorn. Daar ben ik begonnen met mijn MBO opleiding SPW (sociaal pedagogisch werk). Ondertussen verbeterde de relatie met mijn ouders, en vooral mijn moeder. Er ontstond vertrouwen. In 2006 ontmoette ik Kees Droger. Hij stuurde me een kaart ter bemoediging. We zijn met elkaar in gesprek geraakt. Zulke mensen worden door God op je pad gebracht, daar ben ik van overtuigd. Naast een goede vriend is hij vooral mijn mentor.

En wie ben je nu dan?

De hulpverlening is nog steeds 'mijn ding', maar ik sta nu aan de andere kant. Ik heb mijn HBO-MWD (maatschappelijke dienstverlening) gehaald en werk als maatschappelijk werker bij het Leger des Heils. In de toekomst zou ik graag relatie- of systeemtherapeut worden. Mijn verleden draag ik met me mee. Dat is soms moeilijk, af en toe vraag ik zelf ook om hulp, en dat mag en is goed.

Een paar jaar geleden ontmoette ik Lodewieke en zij werd een goede vriendin.

Na een tijdje zei iedereen: 'Wanneer krijgen jullie nu eens verkering?' Grappig hè, dat je dat zelf niet direct ziet. We zijn in 2013 getrouwd, Lodewieke is echt mijn steun en toeverlaat. Met onze dochter, ons eigen vlees en bloed, merk ik dat de cirkel uit mijn verleden rond is. Ik heb echte familie gekregen!

Heb je een motto?

Ja: 'Wees moedig'. Ik heb heel mijn leven moeten knokken om te zijn waar ik nu ben. Mijn visie is dat er moed voor nodig is om hulp te vragen, je kwetsbaar op te stellen. Ik wil daarom graag mensen uitdagen om moedig te zijn en dat ook te doen.

Angela was 17 jaar toen ze zwanger bleek te zijn. Thuis wonen ging niet meer. ‘Ik was als puber niet echt gezellig voor mijn ouders’, zegt ze. En samenwonen met haar vriend was ook geen optie.

Kans2Grow

‘Mijn moeder had op haar werk van het Kans2Grow project gehoord en vertelde mij hierover. Ze wist toen net dat ik zwanger was!’

De geboorte van Djayden had veel impact. ‘Ineens ben je volwassen en verantwoordelijk voor je baby’ vertelt ze. ‘De pubertijd was ineens voorbij, ik moest zelfstandig worden.’

Biesenkamp

Angela werd een van de eerste bewoners van De Biesenkamp, een van de twee woningen van het Kans2Grow project.

Coaching

Binnen het Kans2Grow project staat een groep van vrijwilligers en deskundigen om de alleenstaande moeder heen. Samen met de jonge moeder kijken zij wat nodig is en helpen waar nodig. ‘Ze zijn er voor je en dat is fijn.’

Het systeem is slim bedacht, vindt Angela. Er is bewust voor een coach gekozen, en niet voor een begeleider. Deze coach helpt bij het aanbrengen van structuur.

Toekomst

Angela wil graag verder leren. ‘Ik probeer nu werk te vinden. Eerst een jaartje werken en wennen aan het moederschap. Daarna wil ik de studie weer oppakken. Sinds kort woon ik in Kampen. Dit huisje vlakbij het centrum kon ik overnemen van mijn zus, die naar het buitenland ging. Echt een heerlijk plekje!’

ADVENTS VERWACHTING.

**HERE, LEER MIJ BIDDEND UITZIEN,
NAAR UW KOMST ZOLANG VERBEID.
DIE GIJ REEDS EEUWEN VAN TEVOREN,
OUDTESTAMENTISCH ONS HAD VOORZEGT.**

**TOEN GOD AAN ADAM REEDS BELOOFDE,
VAN 'T KIND, DAT EENMAAL KOMEN ZOU.
UIT JESAJA'S STAM ZOU VOORTKOMEN,
GEBOREN, GEWORDEN UIT EEN VROUW.**

**IN DE VOLHEID IS GODS ZOON GEBOREN,
IN EEN BEESTENSTAL LAG HIJ TERNEER.
OVERSTEMD DOOR ENGELN KOREN,
HERDERS KNIELDEN VOOR HEM NEER.**

**LEER ONS BIDDEND VERWACHTEND UITZIEN,
NAAR UW KOMST IN ONS BESTAAN.
DAT WIJ GAAN SMEKEN OM UW VREDE,
OM VOL VAN TROOST ONZE WEG TE GAAN.**

MARION HENGEVELD

Marion Hengeveld woont op Locatie De Pal (Begeleid Wonen). Van jongs af aan schreef zij al gebeurtenissen in haar leven op. De gedichten die daar uit ontstonden waren voor haar een uitlaatklep. Gedichten schrijven was voor haar makkelijker dan praten. Inmiddels heeft ze haar eerste gedichtenbundeltje uitgegeven.

Kerstfeest op het Groninger platteland

Een kerstverhaal van
Coby Poelman-Duisterwinkel

In december 2013 vulden wij het hele EBC Magazine met een kerstverhaal over Simon Levi. De reacties daarop waren hartverwarmend. Daarom bieden we u ook dit jaar weer een mooi verhaal aan, we hopen dat u ervan geniet.

Hoe laat het was wist de oude Jannika niet. Ze liep door de lange gang, steun zoekend langs de leuning die aan de muur bevestigd was en vroeg zich af achter welke deur haar kamer ook al weer was. Aan het einde van de gang was de glazen deur waarachter de sfeer van gezelligheid woonde. Door het glas in lood zag ze lichtjes branden. De geur van denengroen kwam haar tegemoet. Was dit de deur van haar kamer? Op elke deur was een foto van de bewoner geplakt. Ze herkende haar foto. De deur kierde open. Het was donker. Ze knipte het licht aan en zag haar bekende spulletjes. Haar bed, de twee oorfauteuils, de antieke linnenkast, haar rollator die ze weer vergeten was mee te nemen en de kast met de vaas van haar ouders naast de foto van haar verloofde die vlak voor haar huwelijk door een verkeersongeval om het leven was gekomen. Ze had nooit meer een man ontmoet die haar grote liefde had kunnen vervangen. Op het tafeltje stond de cassetterecorder die de mevrouw van de kerk gebracht had. Ze hoefde alleen maar de knop met de sticker in te drukken, dan kon ze de kerkdienst beluisteren. Ze schuifelde naar een van de stoelen, die met het kanten kleedje over de rugleuning, drukte op de knop en hoorde het inleidend orgelspel van de kerstdienst in haar vertrouwde gemeente. Met haar handen gevouwen en de ogen dicht gaf ze zich over aan de woorden van de dominee. De liturgie die ze van de mevrouw had gekregen lag naast de cassetterecorder. Ze kon niet meer zo goed lezen, zelfs de groot-letter liturgie begon voor haar ogen te dansen. Nee, het was beter zo. Af en toe prevelde ze woorden mee met het gebed. Als het zingen begon leefde ze op, dan zat ze rechtop in de stoel en zong uit haar hoofd met glanzende ogen alle verzen mee. Ze leefde zich in alsof ze erbij was.

Na het amen van de zegen stond ze op uit haar stoel, pakte haar handtas en schuifelde de gang op. Ze liep de lange gang weer door, kwam voorbij een kapstok, pakte een grijze jas die op de hare leek en trok hem aan. Er zat een sjaal in de mouw ontdekte ze, die deed ze om haar hals. In de jaszakken vond ze handschoenen. Helemaal gekleed om uit te gaan stond ze even later voor de grote deur die niet open ging. Hoe kon dat nu, ze duwde tegen de deur. Waarom ging de kerkdeur niet open en waar waren alle mensen? Gelukkig, daar kwam een meneer met een lange zwarte jas aan en een hoed op. Dat was zeker de dominee. Hij drukte op de knoppen van een soort telefoon en de deur ging zomaar vanzelf open. Zonder om te kijken liep hij naar buiten en zij schuifelde zacht achter hem aan. Hij liep met grote passen en opeens bedacht ze dat haar rollator nog binnen stond. Ze was helemaal vergeten dat ze niet goed meer kon lopen, zo had ze geprobeerd de dominee bij te houden. Zoekend naar houvast greep ze om zich heen en begon te wankelen. Ze voelde hoe ze haar evenwicht verloor en tegen een taxushaag viel, haar tasje lag buiten haar bereik. Ze probeerde overeind te komen toen een sterke man zich over haar boog en vroeg of ze zich bezeerd had. Ze kende de man niet. Hulpeloos keek ze in zijn ogen en zei dat ze het allemaal niet meer wist. De man hielp haar overeind en vroeg waar ze naar op weg was, of hij haar kon brengen. Ze wist het niet meer, het leek wel of ze helemaal niets meer wist. Toen zag ze voor een verlicht raam van het huis waar ze op uitkeken een kaarsje branden en haar ogen begonnen te lichten. Ze wist het weer, het was kerstfeest en ze wilde naar de kerk!

Ze vertelde de man dat ze met kerst altijd naar de kerk ging om het evangelie uit Lukas te horen en te zingen dat de Redder was geboren om de mensen te verlossen.

De man zei dat er op dit moment van de dag geen kerkdiensten gehouden werden en het kerstfeest van de zondagsschool was ook al voorbij, hij had nog naar de kinderen gezwaaid en zich afgevraagd of ze tegenwoordig nog een boekje cadeau kregen net als vroeger.

Toen hij de diepe teleurstelling zag op het gerimpelde gezicht van de hulpeloze vrouw kwam er een gedachte in hem op. Hij kende een boer op het Groninger platteland die op zijn erf een kerkje had gebouwd en in dat kerkje werden wel eens trouwdiensten gehouden en ook wel bijzondere kerkdiensten. Op eerste kerstdag waren er vast wel mensen in dat kerkje die daar eens een kijkje wilden nemen op dit uur van de dag. Er speelde ook wel eens iemand op het orgel. Wie weet, zo te zien maakte het deze vrouw niet uit of het een kerkdienst was of een zanguurtje, hij kon haar er wel naar toe brengen. Er lag altijd wel een Bijbel waaruit hij iets uit Lukas kon lezen. Er kwam een blijde glans op zijn gezicht toen hij haar vertelde dat hij haar naar een kerk zou brengen waar uit Lukas gelezen zou worden en waar zij kon zingen tot eer van God. Hij hielp haar in zijn auto en even later reden ze door het prachtige landschap van Groningen over smalle weggetjes, schaars verlicht door de vallende sneeuw. Jannika straalde. Met haar tasje op schoot genoot ze van dit onverwachte autoritje. Wat was het hier mooi, zo stil en vredig. Overal zag ze boerderijen met verlichte ramen, het was net als vroeger toen ze als jong meisje bij volle maan naar de meisjesvereniging fietste.

Alle herinneringen kwamen boven. De man naast haar keek af en toe opzij in het gezicht van de oude vrouw dat glansde in een weerschijn van licht in het donker. Hij dacht aan zijn moeder die hij zojuist had thuisgebracht, maakte zich zorgen over haar geestelijke gezondheid. Ze stond nu al bijna een half jaar op de lijst voor "Het Hofje". Wat had ze genoten van deze middag. Ze had het zo fijn gevonden hun kinderen weer te zien en het vriendinnetje van Johannes te ontmoeten. Ook moest hij terugdenken aan zijn vrouw die vanmorgen nog voor hem had gestaan met smekende ogen en gevraagd had of hij dan tenminste nu het kerst was weer eens mee naar de kerk wilde gaan en hoe hij had gezegd dat juist met kerst er vrede in de kerk moest zijn en dat daar voor hem geen vrede was. Verdrietig was ze alleen de deur uitgegaan met gebogen hoofd en afhangende schouders en hij had weer gemerkt hoe ellendig hij zich eronder voelde. Nu zat hij met een oude vrouw in de auto en was op weg naar de kerk. Hij realiseerde zich opeens dat de vrouw wel eens in "Het Hofje" kon wonen. Hij had haar vlakbij gevonden. Het begon hem duidelijk te worden dat het gedrag van de vrouw goed paste bij de mensen die daar woonden.

Hij keek in de spiegels en zette de auto aan de kant van de weg. Hij moest zijn vrouw bellen en vragen of ze het personeel van "Het Hofje" wilde informeren. Hij zou de vrouw persoonlijk na een paar uurtjes terugbrengen en hij zou zijn vrouw vragen of ze met de kinderen naar het kerkje wilde komen, dat hij daar uit Lukas zou voorlezen en of Johannes zijn orgelboek mee wilde brengen en wat kerstliederen zou kunnen spelen. Hij zou haar zeggen dat het hem speelt

van vanmorgen en al die keren dat hij haar alleen had laten gaan. Hij zou het goed gaan maken met zijn buurtgenoot uit de gemeente en dan zou er morgen op de tweede kerstdag toch vrede zijn in de kerk. Dan zou hij naast zijn Irene zitten met een opgeruimd hart. Hij haalde zijn mobieltje tevoorschijn, zei tegen de vrouw dat hij even een paar mensen moest bellen. De vrouw knikte naar hem met haar zachte ogen en keek weer naar buiten waar de sneeuw inmiddels was blijven liggen in het uitgestrekte landschap. Even later startte hij met een opgelucht hart de auto, keek naar Jannika die nu met gevouwen handen en gesloten ogen naast hem zat en zei: "We zijn er bijna mevrouw, we zullen het kerstfeest van ons leven meemaken." De blijdschap in de ogen van Jannika was groot. De autobanden maakten sporen in de verse sneeuw. In het schijnsel van de lampen dwarrelden steeds grotere vlokken.

Nog even en het kerkje kwam in zicht. Er brandde licht evenals in het theehuis ernaast. Een bevrijdend gevoel maakte zich van hem meester. Met de vrouw aan de arm liep hij voorzichtig het bruggetje over, het kerkpad op. Jannika genoot van de mooie kleurschakeringen van het verlichte glas in lood. Johannes bespeelde het orgel, zijn vriendinnetje zat in de kerk naast zijn lieve Irene, hun dochter stond achter de lessenaar en bladerde in de Bijbel. Zijn schoonzoon stak enkele kaarsen aan. Met brandende ogen en Jannika aan zijn arm liep hij naar wie hem zo dierbaar waren.

Toen de boer na zijn ronde in de stal de deur van zijn kerkje opende trof hij één van zijn vrienden uit een naburig dorp achter de lessenaar, lezend het Lukasevangelie, met zijn gezin en een oude vrouw die hij niet kende, enkele gasten waaronder een groep verdwaalde Pieterpadwandelaars, rugzakken in het gangpad, brandende kaarsen, de geur van dennennaalden. Maar wat vooral opviel was de serene sfeer die hier ademde. Hij nam een stoel en voegde zich bij het kleine gezelschap. Hij keek omhoog en zag Johannes op de orgelbank en naast hem zat... zag hij het goed, zat daar naast Johannes de veehouder waar zijn vriend al jaren mee in onvrede leefde vanwege een stuk land? Beide mannen kwamen geregeld een kop koffie bij hem drinken hier in zijn kerkje. De laatste jaren kwamen ze alleen nog als ze zeker wisten dat de ander er niet was. Hij had van beide kanten het verhaal gehoord en had er zo zijn eigen gedachten over en nu, hier in zijn kerkje, in een spontaan opgezet zanguurtje, zo leek het, waren ze er beiden. De één het evangelie lezend, de ander als assistent van de organist. Hij was ontroerd dat zijn gebeden op deze bijzondere kerstdag hier onder zijn ogen leken te zijn verhoord.

Op de terugweg in de stille witte avond mengde zich een basstem met een beverige sopraan in een warme auto. Opeens begreep de Groninger dat het welbehagen uit het engelenlied vanavond heel dichtbij gekomen was en dat deze vrouw die op zijn weg gezonden was daar een groot aandeel in had gehad. Ze naderden "Het Hofje" waar ze in liefde werden ontvangen met warme chocolademelk en een dik plak kerstbrood met roomboter. Jannika had een blos op haar wangen en haar hele gezicht straalde toen ze zei: "We hebben kerstfeest gevierd in de velden, net als in Efratha en het Engelenlied klonk er heerlijk!"

LVB-team

Door Paul Westerlaken

LVB is hot. Je ziet, leest en hoort het overal om je heen. De media schenken veel aandacht aan mensen met een 'licht verstandelijke beperking'. En terecht. Mensen met een LVB vallen vaak tussen wal en schip, waardoor hun levens vaak letterlijk en figuurlijk kopje onder gaan.

'Lekker Veel Bijzonderheden' grap ik wel eens naar mijn collega's. Want hoewel veel mensen met LVB zich prima redden in de maatschappij, bestaat onze doelgroep uit LVB-ers die bijzonder complex ('multiplex') en uitdagend zijn en die op allerlei levensgebieden zijn vastgelopen.

Met 'onze' verwijs ik naar het multidisciplinair team LVB, dat sinds de zomer 2015 een plek heeft gekregen binnen EBC Zorg/ Profila Zorg. Niet alleen landelijk maar ook binnen de organisatie werden cliënten met LVB onvoldoende herkend en op maat begeleid. Overschatting en een te verbale benadering zijn wellicht de grootste boosdoeners. Het LVB-team is een ambulante team, ontstaan om mensen met een LVB te ondersteunen op weg naar (een zo groot mogelijke mate van) zelfstandigheid. De werkwijze van het team legt de regie zoveel mogelijk bij de cliënt en vertrekt vanuit zijn/haar motivatie en doelen. We denken in kansen en mogelijkheden.

Het team onderscheidt zich binnen de organisatie en de sociale kaart van de Noord-Veluwe vooral op twee onderdelen: Bijna alle cliënten worden door meer dan één teamlid begeleid. Dit biedt grote voordelen, voor zowel de cliënten als de begeleiders.

Denk aan bijvoorbeeld continuïteit, afwisseling, inzet van een groot scala aan gaven, talenten en inzichten, en de 'klik'-factor cliënt-begeleider.

Een ander onderscheidend kenmerk van het team is dat de teamleden naast algemene, vooral ook specialistische kennis en

ervaring inbrengen. Zo vertegenwoordigt het team onder meer expertise van systemen, opvoeding en gezin, PMT (psychomotorische training-red.), werk en dagbesteding. Teamleden 'lopen al wat langer mee' en staan zodoende stevig in hun schoenen. Zij kennen de mogelijkheden en valkuilen van LVB-ers en sluiten daar in begeleiding optimaal op aan.

In het voorjaar heb ik een onderzoeksverslag geschreven met als titel 'LVB: Wat kunnen we ermee? Een beschrijvend onderzoek naar de kenmerken en begeleiding van LVB-clieënten en werkwijze van een nieuw ambulante LVB-team.' Niet alles loopt perfect en er zijn kinderziektes te overwinnen. Maar al met al staat er een enthousiast en deskundig team op de kaart dat in een maatschappelijke behoefte voorziet en goede resultaten boekt. De wens van het team is om zich verder te professionaliseren en te ontwikkelen naar een echt expertise team LVB, waardoor 'Levenslang Veel Begeleiding' voor cliënten niet alleen een last maar ook een lust is.

Vacatures vrijwilligers

EBC Zorg kan niet zonder vrijwilligers. Helpt u ons mee?

Hieronder een overzicht van de vrijwilligers-vacatures die we op de website hebben staan. Ziet u iets staan en wilt u meer informatie? Klik dan op de QR code onderaan de pagina of bel ons: 0525 637 230, vraag naar Liesbeth Veldhoen.

We zijn op zoek naar:

- Chauffeurs (v) voor het vervoer van cliënten van en naar de behandelaar
- Schoonmakers
- Vrijwilliger-groepswerk Schuilplaats
- Vrijwilliger-groepswerk Eikenhorst
- Vrijwilliger die één dagdeel per week meewerkt in de groepsdienst
- Vrijwilliger die samen met onze cliënten hout bewerkt
- Vrijwilliger voor het textielproject
- Vrijwilliger in de dagbesteding op de Schuilplaats

*Scan de QR code hierboven,
u wordt dan naar de website
met alle vacatures geleid.*

(Geen app? Zoek op 'QR code scanner' in de playstore of de App store)

**DIRECTIE
EN MEDEWERKERS
VAN EBC ZORG**

WENSEN U

**GODS ZEGEN
OP HET
KERSTFEEST**

EN EEN

GEZOND EN GELUKKIG

2017